

Sygn. akt I KK 16/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **M. K.**,

skazanego z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 maja 2022 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez prokuratora na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 stycznia 2021 r.,
sygn. akt VIII K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu z pkt I
aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 stycznia 2021 r. (sygn. akt VIII K (...)) M. K. został uznany winnym czynu z art. 263 § 2 k.k. w warunkach art. 31 §

2 k.k. za który wymierzono mu karę nadzwyczajnie złagodzoną (przy zastosowaniu art. 60 § 6 k.k.) w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynów z art. 190 § 1 k.k. popełnionych w ciągu przestępstw. Ostatecznie orzeczono karę łączną w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 maja 2021 r. (sygn. akt IV Ka (...)) wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi *„rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli instancyjnej i utrzymanie w mocy wyroku Sądu I Instancji w sytuacji, gdy wyrok Sądu Rejonowego w P. Wydział VIII Karny z dnia 18 stycznia 2021 roku w sprawie o sygn. akt VIII K (...) zapadł z obrazą art. 387 § 3 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przez sąd uzależnienia uwzględnienia wniosku oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1 k.p.k., od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 60 § 6 pkt 4 k.k. poprzez nieprawidłowe zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary odnośnie czynu stypizowanego w art. 263 § 2 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy należało orzec karę wolnościową oraz zawarcie w uzasadnieniu wyroku argumentacji nieprzystającej do stanu faktycznego i prawnego tej sprawy.”*

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasada w stopniu oczywistym.

Jednoznaczną intencją autora kasacji było zakwestionowanie standardu kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów sformułowanych w apelacji. Standard ten bezpośrednio określony jest w art. 433 k.p.k. i to ten przepis definiuje sposób

„rozpoznania” sprawy, o którym mowa w art. 437 § 1 k.p.k., przywołanym bezpośrednio w *petitum* kasacji. Mając na uwadze kierunek kasacji oraz wskazanie zawarte w art. 118 § 1 k.p.k., treść sformułowanych w kasacji zarzutów należało w tej sytuacji odczytywać właśnie w perspektywie art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd, rozstrzygając wniosek oskarżonego złożony na podstawie art. 387 § 1 k.p.k., jest zobowiązany przede wszystkim sprawdzić zaistnienie wszystkich warunków dopuszczalności takiego wniosku. Jednym z nich jest z pewnością zgodność zgłaszanych we wniosku, zaakceptowanych przez uprawnionych uczestników postępowania, propozycji, w tym również tych co do oceny prawnokarnej zarzucanego oskarżonemu czynu, wymiaru kary bądź środków karnych, z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, niewątpliwym obowiązkiem sądu jest bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.), bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji wyraźnie wyrzekł, że karę 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeka stosując instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary (pkt. 1 wyroku). Zgodnie z przepisem art. 60 § 6 pkt 4) k.k. kara nadzwyczajnie złagodzona w przypadku typu z art. 263 § 2 k.k. to jedynie grzywna lub kara ograniczenia wolności. Zatem stanowi naruszenie prawa materialnego orzeczenie kary innej niż wolnościowa. Uzasadnienie Sądu w tym zakresie nie przystawało do realiów sprawy, gdyż ten skoncentrował się na art. 37a k.k., który nie stanowił w sprawie podstawy wymiaru kary.

W ponownym postępowaniu Sąd odwoławczy będzie zobowiązany do prawidłowego rozpoznania zarzutu apelującego w tym zakresie.